ΤΟ ΕΚΛΟΓΙΚΟΝ ΒΗΜΑ ΤΗΣ «ΗΜΕΡΑΣ»

ΦΩΚΙΩΝ ΖΑΪΜΗΣ
ἡ ἐξαίρετη προσωπικότης

ΤΟΥ κ. ΓΕΩΡΓ. ΓΕΡΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁ συνδυασμὸς τοῦ Κέντρου εἰς τὸν Νομὸν Ἀχαΐας, περιλαμβάνει, κατὰ τὸ πλεῖστον, πρόσωπα ἐγνωσμένης, ἀξίας. Μεταξὺ ὅμως αὐτῶν ὑπάρχουν τινά, τὰ ὁποῖα ἔχουν μίαν διακεκριμένην ἀκτινοβολίαν. Μὲ τὰ πρόσωπα αὐτὰ πρέπει νὰ ἀσχοληθῇ ἰδιαιτέρως ὁ ἐκλογεὺς τοῦ Κέντρου ἀνεπηρέαστος ἀπὸ κάθε ὑποβολήν, παραγγελίαν ἢ προτροπήν, ἵνα ἀποφέρῃ ἱκανοποίησιν ἡ ψῆφός του καὶ εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τὴν περιφέρειάν μας, ἡ ὁποία ἀντεμετώπισε σκληρὰν μέχρι τοῦδε ἐγκατάλειψιν.

Μετὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ κ. Γεωργίου Παπανδρέου νὰ τεθῇ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ συνδυασμοῦ Θεσσαλονίκης ἡ μόνη φυσιογνωμία, ἐπιβεβλημένης καὶ ἀνεγνωρισμένης πολιτικῆς ἀκτινοβολίας, εἶναι ἡ τοῦ Φωκίωνος Ζαΐμη, ἡ ὁποία ἐπισκιάζει ὁλόκληρον σχεδὸν τὸν συνδυασμόν. Μία μικρὰ σκιαγραφία τῆς προσωπικότητος τοῦ κ. Ζαΐμη καὶ τῶν προθέσεων αὐτοῦ διὰ τὴν περιφέρειάν μας εἶναι ὠφέλιμος διὰ κάθε Ἀχαιὸν ἐκλογέα, εἰδικώτερον δὲ διὰ κάθε Πατρινόν τοιοῦτον.

Ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας ὁ κ. Φωκίων ἠσθάνθη τὸ βάρος τῆς ἱστορίας τῆς οἰκογενείας του καὶ ἐμορφώθη διὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν οἰκογενειακήν του παράδοσιν εἰς τὸ πολιτικὸν στάδιον. Εἰς νεαρὰν ἀκόμη ἡλικίαν ἐκίνησε τὴν προσοχὴν τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου, ὁ ὁποῖος τὸν κατέστησεν ὑπουργόν του ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τὸν περιέβαλε μὲ πολλὴν ἀγάπην καὶ ἀπεριόριστον ἐμπιστοσύνην διὰ τὸ ἐξαίρετον ἦθός του καὶ τὰ πνευματικὰ καὶ ψυχικά του προσόντα, τὰ ὁποῖα τὸν κατέστησαν συμπαθέστατον πρὸς πάσαν κατεύθυνσιν.

Μὲ τὴν μεγίστην πολιτικὴν πεῖραν του, τὴν βαθυτάτην κρίσιν του καὶ τὴν ὀξεῖαν διορατικότητά του καὶ ἐγνωσμένην σωφροσύνην του ἀπέκτησε προβολὴν πολὺ πέραν τοῦ ἁπλοῦ ὑπουργοῦ. Μὲ τὴν εὐχέρειαν νὰ συλλαμβάνῃ τὸ κάθε πρόβλημα εἰς τὰς πραγματικάς του διαστάσεις καθίσταται ἀποδοτικώτατος εἰς κάθε ὑπουργεῖον.

Ἡ ἔμφυτος μετριοφροσύνη του καθιστᾶ ἀθόρυβον τὴν δράσιν του τὰ ἔργα του ὅμως εἶναι τόσον κραυγαλέα, ὥστε μεγάλη μερὶς τῶν συμπολιτῶν μας νὰ εἶναι ἀμετάθετος ἀφωσιωμένη πρὸς αὐτόν. Ἡ μερὶς αὐτῶν τῶν ἀφωσιωμένων εἰς τὸν κ. Ζαΐμη συμπολιτῶν μας ἀποτελεῖ τὸν σταθερὸν καὶ ἀγωνιστὴν πυρῆνα τοῦ Κέντρου εἰς τὸν Νομόν μας. Διὰ τοῦτο ἡ ἀποστολή του εἰς τὴν προκειμένην ἐκλογὴν εἶναι βαρυτάτη, διότι αὐτὸς πρέπει νὰ βαστάσῃ τὸ βάρος ὁλοκλήρου τοῦ συνδυασμοῦ.

Τὸ ἐνδιαφέρον του διὰ τὴν ἐκλογικήν του περιφέρειαν τοῦ Νομοῦ Ἀχαΐας εἶναι ἀνεξάντλητον καὶ τὸ ὄνειρόν του εἶναι νὰ τὴν καταστήσῃ εὐτυχεστέραν ἀπὸ κάθε ἄλλην περιφέρειαν. Εἰδικῶς δὲ διὰ τὰς Πάτρας σκέπτεται νὰ δώσῃ τοιαύτην οἰκονομικὴν καὶ πνευματικὴν τόνωσιν, ὥστε νὰ τὴν καταστήσῃ κέντρον ὄχι μόνον τῆς Πελοποννήσου, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀπέναντι Στερεᾶς μέχρι τῆς Ἠπείρου καὶ τῶν Ἰονίων νήσων. Διὰ δὲ τοὺς ἀγρότας τῆς περιφερείας μας, ἐκτὸς τῶν ἄλλων μέτρων, ποὺ θ' ἀνακουφίσουν καὶ θ' ἀναβιβάσουν τὸ ἐπίπεδον τῆς ζωῆς των, ἰδιαιτέραν προσπάθειαν θὰ καταβάλῃ νὰ ἐνισχυθοῦν τὰ κονδύλια τὰ παρεχόμενα διὰ τὴν ἀγροτικὴν στέγην, ὥστε κάθε ἀγρότης ν' ἀπαιτήσῃ μίαν ἀνεκτὴν καὶ εὐπρεπῆ στέγην.

Γ. ΓΕΡΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ λόγος τοῦ κ. Κανελλοπούλου

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 5ης ΣΕΛΙΔΟΣ

τὰ τρόπον τόσον ἀπροσταμάτιστον, ὥστε προκαλῆται ἀναστάτωσις εἰς τὸ μυθολόγιον μεγάλη καὶ ψυχολογικὴ ἀκαρεία. Θὰ φροντίσωμεν σὺν τῷ χρόνῳ νὰ διορθώσωμεν τὰ δημιουργηθέντα ἄτοπα.

Τὸ στεγαστικὸν

Ὑπάρχει διὰ τοὺς δημοσίους λειτουργοὺς καὶ τὸ πρόβλημα τῆς στέγης. Ἀλλὰ ὑπάρχει τὸ πρόβλημα τοῦτο καὶ διὰ τοὺς ἀγρότας καὶ τοὺς ἐργάτας. Ἡ ΕΡΕ ἔδειξεν εἰς τὸ παρελθόν, ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ, τὸ εἰλικρινὲς ἐνδιαφέρον της διὰ τὴν λαϊκὴν στέγην. Θὰ τὸ ἐκδηλώσωμεν ἀκόμη ἐντονώτερον εἰς τὸ μέλλον, ἐὰν τὸ ἐπιτρέψῃ ἡ ψῆφος τοῦ κυριάρχου λαοῦ. Θὰ διευκολύνωμεν ἔτι μᾶλλον τὸν δημόσιον λειτουργὸν εἰς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ὀνείρου του νὰ αἰσθανθῇ ὅτι τὸν ἑαυτόν του καὶ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του ἀσφαλῆ ἀπὸ ἀπόψεως στέγης. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἀγρότας καὶ τοὺς ἐργάτας, θὰ συνδυάσωμεν τὴν προσπάθειαν ἐπιλύσεως τοῦ προβλήματος μὲ τὰς συγχρόνους χωροταξικὰς ἀρχὰς καὶ μὲ τὴν οἰζικὴν πληθυσμιακὴν ἀναδιάρθρωσιν, τὴν ὁποίαν ἐπιβάλλει τὸ δεκαετὲς πρόγραμμα ἀναπτύξεως.

Τὸ φορολογικὸν

Εἰς τὸν φορολογικὸν τομέα συμμερίζομαι τὴν ἄποψιν τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Προοδευτικῶν, καθ' ἣν ἐπιβάλλεται ἡ νέα θεώρησις τῆς ὅλης φορολογικῆς πολιτικῆς, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τῆς ἀποφασιστικῆς, ἀληθῶς γενναίας μειώσεως τῶν συντελεστῶν τῆς ἀμέσου φορολογίας ὅλων τῶν εἰσοδημάτων, μὲ τὸν περιορισμὸν πάσης μὴ ἐπιτελούσης παραγωγικὸν σκοπὸν φορολογικῆς ἀπαλλαγῆς καὶ μὲ δαρείας κυρώσεις κατὰ τῆς φοροδιαφυγῆς.

Διοικητικά

Ἀρκοῦμαι νὰ εἴπω δύο πράγματα, τὰ ὁποῖα, εἶναι ἀποφασισμένη ἡ ΕΡΕ νὰ πράξῃ ἀμέσως:

α) Κάθε νομὸς θὰ ἀποκτήσῃ ἰσχυρὰν τεχνικὴν μονάδα πρὸς κατασκευὴν ἔργων ἐπαρχιακῆς σημασίας, ἰδίᾳ ὁδοποιητικῶν, μικρῶν ἐγειοβελτιωτικῶν καὶ δασικῶν.

β) Εἰς τοὺς προέδρους καὶ γραμματεῖς τῶν κοινοτήτων θὰ παρασχεθοῦν ἐκ τοῦ προϋπολογισμοῦ τὰ ἐπαρκῆ οἰκονομικὰ μέσα διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἀποστολῆς των.

Κράτος καὶ κοινωνία

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ Κράτους φθάνει παντοῦ. Φθάνει μέχρι τῆς μελάνης τοῦ κοινοτικοῦ γραφείου καὶ τῆς στέγης τοῦ πτωχοῦ βιοπαλαιστοῦ. Φθάνει — καὶ ἔφθασε μόνον διὰ τῆς ΕΡΕ— μέχρι τοῦ ὀρεινοῦ ἐπαρχείου καὶ τοῦ μικροῦ ἀθλητικοῦ γηπέδου τῆς ἄλλοτε πλήρως παραμελημένης ἀπροσίτου κωμοπόλεως. Καὶ φθάνει σήμερον τὸ Κράτος παντοῦ καὶ εἰς τὰς Δημοκρατίας, χωρὶς νὰ ἔχῃ καταργηθῇ ἡ κοινωνία ὡς σύνολον ἐλευθέρων πολιτῶν δρώντων αὐτοτελῶς καὶ ἐν πολλοῖς ἀντιδρώντων εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Κράτους. Δὲν ὑπάρχει τίποτε εὐκολώτερον ἀπὸ τὴν ὁλοκληρωτικὴν κατάλληψιν τῆς κοινωνίας ὑπὸ τοῦ Κράτους, ὅπως τὴν πραγματοποιεῖ ὁ κομμουνισμός. Αὐτό, ὅμως, εἶναι ταυτοχρόνως εὔκολον καὶ ἀπελπιστικόν. Τί νόημα, ἔχει νὰ ὑπάρχῃ ὁ ἄνθρωπος, ὅταν εἶναι προγραμματισμένη καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ ἀτομικὴ ἀναπνοή του; Κατόρθωμα δὲν εἶναι νὰ ὁρίζῃ τὰ πάντα τὸ Κράτος. Κατόρθωμα εἶναι νὰ διασταυρώνεται ἡ θέλησις καὶ ἀποστολὴ τοῦ Κράτους μὲ τὴν θέλησιν τῶν ἐλευθέρων μελῶν τῆς Κοινωνίας. Ἡ Δημοκρατία—καὶ ἀπευθύνω τοὺς λόγους αὐτοὺς εἰδικώτερον πρὸς τοὺς νέους, οἱ ὁποῖοι εἶναι φυσικὸν νὰ ἀναζητοῦν διαρκῶς κάτι τὸ διάφορον ἀπὸ τὸ γνωστὸν καὶ παραδεδεμένον —εἶναι ἡ μόνη ἀνεξάντλητος εἰς τὴν ἱστορίαν πηγὴ ἰδεῶν καὶ ἀληθειῶν. Μὲ τὴν παραπλανητικὴν ταυτολογίαν «Λαϊκὴ Δημοκρατία» καταργεῖται ἡ Δημοκρατία. Δικαίωμα ἄλλων λαῶν εἶναι νὰ τὴν καταργοῦν. Οἱ Ἕλληνες, ὅμως δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα τοῦτο, διότι θὰ ἀπηρνοῦντο τὴν καταγωγήν των. Συμπίπτει ἡ καταγωγὴ τοῦ Ἕλληνος μὲ τὴν καταγωγὴν τῆς Δημοκρατίας. Φανταστῆτε τί θὰ ἦτο ἡ σημερινὴ συγκέντρωσις σας, ἐὰν ἡ Δημοκρατία μας ἦτο «Λαϊκή». Ἀντὶ νὰ ἀποτελῇ συγκέντρωσιν ὑπερηφάνων πολιτῶν δικαιουμένων νὰ μὲ ἀποδοκιμάσουν, ἐὰν δὲν συνεφώνουν μὲ ὅσα λέγω, θὰ ἦτο μαγνητικὸν ἄθροισμα συντεταγμένων φαλάγγων, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐκραύγαζαν ἢ θὰ ἔψαλλαν ἢ καὶ θὰ ἐχόρευαν κατ' ἐντολὴν τῶν κυρίων των, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐχειροκρότουν πρῶτοι αὐταρέσκως τὸν ἑαυτόν των.

Ἡ Ἕνωσις Κέντρου καὶ ὁ κομμουνισμός

Ἡ Ἑλλὰς θὰ μείνῃ Δημοκρατία. Καὶ θὰ μείνῃ εἰς πεῖσμα τῶν ἀντιπάλων μας τῆς Ἑνώσεως Κέντρου, οἱ ὁποῖοι, ἐνῷ τὴν ἐπικαλοῦνται συνεχῶς, τὴν ὑπονομεύουν μὲ τὰς φανερὰς ἢ μυστικὰς συμφωνίας των μετὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς Δημοκρατίας. Θὰ ἰσχυρισθοῦν, ὅτι εἶναι ἀθῶοι καὶ ξένοι πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς ΕΔΑ νὰ τοὺς ὑποστηρίξῃ εἰς πλῆθος νομῶν. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ε. Κ. θεωρῶν πολὺ ἀφελῆ τὸν ἑλληνικὸν λαόν, διεκήρυξεν, ὅτι, ἐὰν ἡ ΕΔΑ ἀπεφάσισε νὰ μὴ καταρτίσῃ συνδυασμοὺς εἰς ὅλας τὰς ἐκλογικὰς περιφερείας, ἀπεφάσισε τοῦτο διότι τὸν ἐφοβήθη! Ὄχι, δὲν φοβεῖται τὸν κ. Παπανδρέου ἡ ΕΔΑ. Ἐμᾶς φοβεῖται ἡ ΕΔΑ καὶ ὄχι ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἐπιλέγει συχνὰ ὡς συμμαχόν της. Καὶ καλῶς πράττει φοβουμένη ἐμάς. Εἴμεθα ἡ μεγάλη παράταξις, ἡ ὁποία δὲν προέβη ποτέ, οὔτε θὰ προβῇ εἰς συμβιβασμούς, εἰς βάρος τῆς Δημοκρατίας καὶ τοῦ Ἔθνους. Ποτὲ δὲν ὑπῆρξεν ὁ ἀγὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα τόσον παραταξιακός, ὅσον κατὰ τὰς ἐκλογὰς αὐτάς. Δι' αὐτὸ ἐθεώρησε καθῆκον της ἡ ΕΡΕ νὰ συμπαραταχθῇ μὲ τοὺς Προοδευτικούς. Ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἔχει νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ δύο παρατάξεων. Ἡ παράταξις τῶν ἀντιπάλων μας ἐμφανίζεται ἀλλοῦ χωρισμένη καὶ ἀλλοῦ ἡνωμένη, ἕνα ἁμαρτωλὸν ἄρθροισμα ἑτεροκλίτων στοιχείων, τὸ προϊὸν ἀνενδότων ἀρνήσεων. Ἀρνοῦνται τὴν ὁμαλότητα, τὴν γαλήνην καὶ τὴν σταθερότητα. Ἡ ἰδική μας παράταξις ἐγγυᾶται τὴν ἰσχὺν τοῦ Ἔθνους, τὴν ἰσχὺν τῶν ἐνόπλων δυνάμεων αὐτοῦ, τὴν ἀσφάλειαν τῆς Χώρας καὶ τὴν γαλήνην, τὴν πολιτικὴν καὶ οἰκονομικὴν σταθερότητα, τὴν συνεχῆ πρόοδον τοῦ λαοῦ, τὴν ἀσφαλῆ πορείαν του πρὸς τὴν κατάκτησιν διαρκῶς περισσοτέρων ἠθικῶν καὶ ὑλικῶν ἀγαθῶν.

«Καλῶ τὸν λαὸν νὰ σώσῃ τὴν δραχμήν»

Οἰουσδήποτε ὡραῖοι λόγοι καὶ ἂν ἀπευθύνουν πρὸς τὸν Λαὸν οἱ κύριοι τῆς ἘνώσεωςΚέντρου τοὺς λόγους των τοὺς ἔχουν διαψεύσει πλέον αὐτὰ ταῦτα τὰ πράγματα. Ἔχουν τὸ θράσος νὰ ἐξεγείρωνται διὰ τὴν ἀποκάλυψιν τῶν διαλυτικῶν συνεπειῶν τῆς βραχείας διαδάσεώς των ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν, μὲ προσποιητὴν ἱερὰν ἀγανάκτησιν χαρακτηρίζουν «ἀνίερον» τὴν διαφώτισιν τοῦ Λαοῦ ἐπὶ τοῦ κρισίμου θέματος τῆς δραχμῆς καὶ τῆς νομισματικῆς σταθερότητος. Ἀλλὰ ἡ δραχμὴ δὲν ἀνήκει εἰς αὐτοὺς ἀνήκει εἰς τὸν Λαόν. Αἱ πράξεις τῆς Ἑνώσεως Κέντρου εἶναι ἀνίεροι. Ἡ φωνή, ἡ ὁποία καλεῖ τὸν Λαὸν νὰ προστατεύσῃ τὴν δραχμήν, καταδικάζουσα τοὺς δραχμοκτόνους.

Ἔχω καθῆκον νὰ ὑψώσω τὴν φωνὴν μου μὲ πλήρη συνείδησιν τῆς εὐθύνης, τὴν ὁποίαν ἀναλαμβάνω καὶ νὰ δηλώσω τὰ ἀκόλουθα. Ποτὲ Κυβέρνησις δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ καταφέρῃ εἰς τόσον βραχὺ χρονικὸν διάστημα, τόσα πλήγματα κατὰ τοῦ ἐθνικοῦ νομίσματος, ὅσα κατέφερεν ἡ Κυβέρνησις τοῦ Κέντρου.

Ἡ χρυσῆ λίρα

Κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν ἡ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος δὲν ἐπώλει, ἀλλὰ ἠγόραζε χρυσᾶς λίρας. Εἰξαιρετικὰς περιπτώσεις καὶ δι' ὀλίγας μόνον ἡμέρας συνέβη κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν νὰ παρέμβῃ εἰς τὴν χρηματαγοράν. Καὶ ὅλαι αἱ παρεμβάσεις ἐκείναι ὠφείλοντο εἰς συμβάντα ἄσχετα πρὸς τὴν κυβερνητικὴν οἰκονομικὴν πολιτικήν. Ὠφείλοντο εἰς τὰ γεγονότα τοῦ Σουέζ, τοῦ Λιβάνου, εἰς τὴν παροδικὴν κρίσιν τοῦ δολλαρίου, εἰς τὰ γεγονότα τῆς Κούβας καὶ εἰς τὴν παραίτησιν τῆς Κυβερνήσεως τῆς ΕΡΕ τὸν παρελθόντα Ἰούνιον. Καὶ ἐὰν ἀκόμη ἀθροίσωμεν τὰς χρυσᾶς λίρας, τὰς ὁποίας εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς περιπτώσεις ἔρριψεν ἡ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν χρηματαγοράν διὰ νὰ συγκρατήσῃ τὴν δραχμήν—καὶ ἡ πρᾶξις τῆς ἀθροίσεως δὲν εἶναι οἰκονομικῶς ὀρθή, διότι εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις αὐτὰς, μετὰ πάροδον μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος, ἡ Τράπεζα ἠγόραζεν ἐκ νέου τὰς πωληθείσας λίρας— δὲν φθάνομεν παρὰ μόνον εἰς τὰ δύο τρίτα τοῦ ποσοῦ τῶν λιρῶν, τὰς ὁποίας ἡ λαίλαψ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Κέντρου ὑπεχρέωσε τὴν Τράπεζαν, πρὸς συγκράτησιν τῆς δραχμῆς, νὰ πουλήσῃ. Χαρακτηριστικὸν εἶναι καὶ τὸ γεγονός, ὅτι, παρὰ τὴν πολιτικὴν κρίσιν τοῦ παρελθόντος Ἰουνίου, ἡ ὁποία ἐστοίχισε μόνον 118 χιλιάδας λιρῶν, ἡ θετικὴ προσδοκία, ὅτι θὰ ἐπανήρχετο ἡ ΕΡΕ εἰς τὴν ἐξουσίαν προσφύλαξε τὴν δραχμὴν καὶ ἡ ζήτησις λιρῶν ἐσταμάτησε ἢ ἐμειώθη εἰς τὸ ἐλάχιστον. Καὶ μόνον ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῶν τελευταίων ἐκλογῶν, ὅταν διεφάνη ὁ κίνδυνος νὰ ἐξέλθῃ ἰσχυρὸν τὸ Κέντρον ἀπὸ τὰς ἐκλογάς, ἤρχισεν ἔντονος ἡ ζήτησις λιρῶν. Ναί, ἡ δραχμὴ ἐφοβήθη τὸν κ. Παπανδρέου. Καὶ δὲν εἶχεν ἄδικον ἡ εὐαίσθητος ψυχή, τὴν ὁποίαν ἐνσαρκώνει ἡ δραχμή μας. Διεσθάνθη, ὅτι ἐπέρχεται μετὰ τὴν δημαγωγίαν τῶν λόγων, ἡ δημαγωγία τῶν πράξεων. Τὴν 17ην Ὀκτωβρίου ἐπώλησεν ἡ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος μόνον 1.500 χρυσᾶς λίρας. Τὴν 31ην τοῦ αὐτοῦ μηνός, δηλαδὴ τρεῖς ἡμέρας πρὸ τῶν ἐκλογῶν 60.000.

Ἀφ' ἧς στιγμῆς ὡρκίσθη ὁ κ. Παπανδρέου πρωθυπουργός, αἱ καθημεριναὶ πωλήσεις λιρῶν συνεχίσθησαν εἰς ὕψη σοβαρά, τόσον σοβαρά, ὥστε ἀπὸ τῆς 17ης Ὀκτωβρίου μέχρι σήμερον νὰ ἔχουν πωληθῇ περὶ τὰ τρία ἑκατομμύρια χρυσῶν λιρῶν ἀπὸ τὸ ἀπόθεμα.

Εὐτυχῶς ὅτι τὰ βάθρα τῆς οἰκονομίας, τὰ ὁποῖα ἐδημιουργήσαμεν, εἶναι τόσον ἰσχυρά, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ τὰ κλονίσῃ ἡ Ἕνωσις Κέντρου ἐντὸς τριῶν μηνῶν. Θὰ τὰ κλονίσῃ ὅμως, καὶ θὰ τὰ καταστρέψῃ ἐὰν ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν.

Οἱ κύριοι, οἱ ὁποῖοι κατηγόρουν τὰς κυβερνήσεις τῆς ΕΡΕ ὡς «ἐσωτερικὴν κατοχὴν» εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ὠθοῦν τὴν χώραν πρὸς τὴν κατοχικὴν δραχμήν.

Καταγγέλλω τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον σημαίνει διὰ τὸν τόπον ἡ ἀλόγιστος πολιτικὴ τῆς Ἑνώσεως Κέντρου. Ἡ καταγγελία, εἰς τὴν ὁποίαν ἐθεώρησα καθῆκον μου νὰ προβῶ ἐπικυρώσας ὑπευθύνως ὅσα ἐπὶ μῆνας ἐψιθυρίζοντο καὶ ὅσα ἀπό τινων ἑβδομάδων καὶ δημοσίᾳ ἐλέχθησαν, εἶναι δυνατὸν καὶ πρέπει νὰ γίνῃ ἀφετηρία τῆς σωτηρίας.

Καλῶ τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν νὰ σώσῃ τὴν δραχμήν, νὰ σώσῃ τὸν ἑαυτόν του νὰ σώσῃ τὴν χώραν.

«Ἡ ἀλήθεια θὰ νικήσῃ»

Λαὲ τῆς Θεσσαλονίκης,

Δὲν ὡμίλησα εἰς τὴν ζωήν μου ποτὲ τόσον αὐστηρῶς. Γνωρίζω καὶ ἀγαπῶ τὸ μέτρον. Ὅταν ὅμως εἶναι ἀνένδοτοι οἱ ἀντίπαλοι εἰς τὸν ἀγῶνα των κατὰ τῆς γαλήνης καὶ σταθερότητος, εἶμαι ὑπεχρεωμένος νὰ εἶμαι ἀνένδοτος καὶ ἐγὼ εἰς τὸν ἀγῶνα προασπίσεως τῶν μεγάλων αὐτῶν ἀγαθῶν. Ὅταν οἱ ἀντίπαλοι χρησιμοποιοῦν καὶ αὐτὴν τὴν συκοφαντίαν ὡς ἓν τῶν κυριωτέρων ὅπλων, εἶμαι ὑπεχρεωμένος νὰ ὑψώσω τὴν φωνὴν τῆς ἀληθείας μὲ ὕφος αὐστηρὸν καὶ ἀμείλικτον. Ἔχω ἀπόλυτον τὴν βεβαιότητα, ὅτι ἡ φωνὴ αὐτὴ θὰ εὕρῃ εἰς τὰς ψυχὰς ὅλων τῶν πονούντων τὴν Ἑλλάδα θετικὴν ἀνταπόκρισιν. Ἡ ἀλήθεια θὰ νικήσῃ!

ΑΔΕΙΑΙ ΠΟΔΗΛΑΤΩΝ ΚΑΙ ΜΟΤΟΠΟΔΗΛΑΤΩΝ

Νέου τύπου μὲ τὰ σήματα τῆς τροχαίας. Βιβλιοπωλεῖον Κουλουμπῆ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΠΟΝΟΥ

Χρύσα

Η ΩΡΑΙΑ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

36ον

Ὁ Γιῶργος ποὺ εἶχε καλὰ ἀντιληφθῆ ὅτι ἡ Ἐσθὴς δὲν μπῆκε στὸ γραφεῖο του βγῆκε περίεργος ἀπὸ τὸν κρυψῶνά του.

— Εἶναι ἐκπληκτικὸ εἶπε ὁ Κομνηνός. Ἡ Ἐσθὴς στὸ γραφεῖο τοῦ Ἀρμοστή.

— Τί; ρώτησε ὁ Γιῶργος ξαφνιασμένος. πῆγε στὸ γραφεῖο τοῦ Στεργιάδη;

— Ναί.

— Δὲν εἶναι δυνατόν· δὲ θάταν αὐτή.

— Ἀστειεύεσαι.

— Ὥστε λοιπόν;

— Τί νὰ σοῦ πῶ; Κι' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί τρέχει, εἶπε ὁ Ἀθηναῖος λοχίας.

— Μήπως ἔκανε λάθος στὴν πόρτα;

— Δὲν τὸ πιστεύω.

— Ἀλλὰ τότε τί μπορεῖ νὰ συμβαίνῃ;

— Τὸ πιθανώτερο εἶναι νἄχε κάποια δουλειά.

— Δουλειὰ στὶς ἑφτὰ τὸ βράδυ, σὰν νὰ μὴν τὸ πιστεύω.

Ἔξαφνα τὸ πρόσωπο τοῦ Κομνηνοῦ φωτίστηκε· εἶχεν ἐπὶ τέλους καταλάβει ποιὰ δουλειὰ μποροῦσε νἄχῃ ἡ Ἐσθὴς στὸ γραφεῖο τοῦ Ἀρμοστοῦ.

Γύρισε πρὸς τὸ φίλο του τὸν τράβηξε πρὸς τὸ ἐσωτερικό τοῦ δωματίου καὶ τοῦ εἶπε ψιθυριστά:

— Ὑπάρχει φόβος νὰ μᾶς ἀκούσῃ κανείς;

— Ὄχι εἶπεν ὁ Γιῶργος ἐκπληκτος· φύγανε ὅλοι.

— Λοιπὸν δὲν μαντεύεις τί θέλει ἡ Ἐσθὴς ἐκεῖ μέσα;

— Ὄχι, ἐπανέλαβε κατάπληκτος ὁ Γιῶργος.

— Πραγματικὰ δὲν μαντεύεις;

— Ὄχι σοῦ λέω.

— Καϋμένε μου, φίλε εἶπε, ὁ Κομνηνὸς μὲ ὕφος περίλυπον· φαίνεται ὅτι ἴσως δὲν ξέρεις τί ἄνθρωπος εἶναι ὁ ἀρμοστής.

— Δηλαδή; ρώτησε ὁ Γιῶργος.

— Δὲν μοῦ εἶπες προηγουμένως πὼς προχτὲς ὅταν σ' ἔβγαλε ὁ Ἀρμοστὴς ἀπ' ἐδῶ ἔμεινε μόνος του μὲ τὴν Ἐσθής;

— Ναί.

— Λοιπόν· ὅταν ἔφυγες φαίνεται ὅτι αὐτὸς τῆς εἶχτηκε καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ σημερινὴ ἐπίσκεψις.

Ὁ Γιῶργος κυττοῦσε ἔκπληκτος τὸ φίλο του.

Καὶ ὁ Κομνηνὸς συνέχισε ψιθυριστά, ὅπως εἶχεν ἀρχίσει.

— Μὰ ὁ Στεργιάδης, ἀγαπητέ μου, εἶναι ξακουστὸς γιὰ τὶς πολυδουλειές ποὺ κάνει· δὲν ὑπάρχει γυναῖκα σ' ὅλη τὴ Σμύρνη ποὺ νἄτυχε νὰ τὴν δῇ νὰ τοῦ ἄρεσε μιὰ φορὰ καὶ νὰ μὴν τὴν ἔφερε στὰ δίχτυα του ἀπὸ τὴν πιὸ μεστωμένη ὡς τὸ πιὸ μικρὸ κοριτσάκι· ἕνας ἄφυλος φίλε μου.

— Μὰ δὲν πιστεύω πάλι ἡ Ἐσθής;

Κείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκαν βήματα στὸ διάδρομο.

Ὁ Γιῶργος ἔκαμε νὰ βγῇ ἔξω ἀλλὰ ὁ Κομνηνὸς ὅμως τὸν κράτησε.

Τὰ βήματα ἀπομακρύνθηκαν, καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο σύβοντας οἱ δύο φίλοι ἀπ' τὸ παράθυρο εἶδαν τὴν Ἐσθὴς νὰ βγαίνῃ νὰ προχωρῇ λίγα βήματα καὶ νὰ μπαίνῃ μέσα σ' ἕνα κλειστὸ αὐτοκίνητο. ποὺ στεκότανε λίγα μέτρα πιὸ πέρα. σὲ μιὰ γωνία. Τὸ αὐτοκίνητο ὅμως δὲν ἐξεκίνησε.

Οἱ δύο φίλοι ἔμειναν στὸ παράθυρο κουβεντιάζοντας γιὰ τὰς διαδόσεις ποὺ κυκλοφοροῦσαν γιὰ τὸν Ἀρμοστὴ ὅταν ἀκούσανε κάτι ἄλλα βαρειὰ ἀργὰ βήματα νὰ περνᾶν ἔξω ἀπὸ τὸ διάδρομο.

Καὶ σέλίγο εἶδαν τὸν Ἀρμοστὴ νὰ κατεβαίνῃ τὶς σκάλες καὶ νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ ἴδιο αὐτοκίνητο ποὺ στεκόταν στὴ γωνία. Ὅταν μπῆκε μέσα ἡ πόρτα ἔκλεισε καὶ τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε καὶ σπ λίγο χανότανε μέσα στὰ στενὰ καλντερίμια.

Ὁ Γιῶργος στράφηκε πρὸς τὸ μέρος τοῦ φίλου του καὶ τοῦ εἶπε στενάζοντας.

— Βλέπεις ποὺ εἶχα δίκηο προχτές; Εἶμαι ὁ μεγαλύτερος ἄτυχος ποὺ ζῆ σ' αὐτὴ τὴν πόλι.

Ὅταν ἡ Ἐσθὴς μπῆκε μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ Στεργιάδη. τοῦ εἶπε χαμογελῶντας:

— Νὰ λοιπὸν ποὺ ἦλθα.

Μόλις τὴν εἶδε, ὁ σατράπης ἐτινάχθηκε.

Ἦταν σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς λίγες ἐκείνες στιγμὲς τῆς εὐθυμίας του, τὶς τόσο σπάνιες.

Συνήθως ἦταν ἀπότομος. σκαιός. καὶ οἱ τρόποι του γυδαῖοι. τὸν ἔδειχναν ἄνθρωπον ἐμπαθῆ καὶ τυραννικό.

Σπανίως τὸ πρόσωπό του ἐφωτίζετο ἀπὸ ἕνα χαμόγελο καὶ τότε τὸ χαμόγελο αὐτὸ ἦταν χαμόγελο ἐκφύλου.

Ὅταν βρισκότανε στὶς εὔθυμες αὐτὲς στιγμὲς ὅλοι ὅσοι τὸν περιεστοίχιζαν ἀνάπνεαν ἐλεύθεροι.

Τόσο πολὺ ἐτρομοκρατοῦντο ὅταν ὁ σατράπης ἦταν δύσθυμος.

Ὅταν λοιπὸν ὁ Στεργιάδης εἶδε τὴν ὄμορφη Ἑβραιοπούλα νὰ μπαίνῃ μέσα στὸ γραφεῖο του, πετάχθηκε ἐπάνω χαρούμενος καὶ μὲ τὰ χέρια ἁπλωμένα ὥρμησε πρὸς αὐτήν.

— Ἤλθες; ἐφώναξε κατάπληκτος, σὰ νὰ μὴν ἐλπίστευε κι' ὁ ἴδιος ὅτι ἡ ὄμορφη ἐκείνη κοπέλλα εἶχε θυμηθῆ τὴν ὑπόσχεσί της καὶ ξαναγύρισε.

Μόλις τὴν ἐπλησίασε θέλησε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ ἀλλ' ἐκείνη τοῦ ξέφυγε μ' ἕνα τσαχπίνικο γέλοιο.

— Κύριε Ἀρμοστή, καθῆστε λοιπὸν φ